

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/62/2019
Identifikačné číslo spisu: 7213231349
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7213231349.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: KAPA-PRESS, spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom v Košiciach, Dunajská 10, IČO: 36 184 454, zastúpeného JUDr. Františkom Kočkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Stropkovská 48, proti žalovanému: Martin Kušnir - AGY BUTIK, s miestom podnikania 040 23 Košice -Sídliisko KVP, Titogradská 15, IČO: 32 465 092, zastúpenému JUDr. Janou Šándorovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 57, o zaplatenie 12.046,37 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II, pod sp. zn. 34Cb/73/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. septembra 2018, č. k. 4Cob/73/2018-223, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 26. marca 2018, č. k. 34Cb/73/2014-174, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.569,43 eur s 8,75%-ným ročným úrokom z omeškania od 11.12.2012 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti konanie zastavil. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 14.01.2009 bola medzi stranami sporu uzavretá Zmluva o dodávke a odbere periodickej a neperiodickej tlače, predmetom ktorej bola dodávka a odber periodickej a neperiodickej tlače, knižných publikácií a ďalších neperiodických tlačovín podľa zoznamu (ďalej aj len „tovaru“) a podľa Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Prvé dodanie tovaru bolo zmluvne dojednané na deň 19.1.2009. Žalobca v spornom období, t. j. od 7.3.2012 do 28.6.2012 dodával v súlade s touto zmluvou žalovanému tovar. Odovzdanie tovaru prebiehalo zaužívaným spôsobom tak, že žalobca vložil tovar do úložnej schránky stánku. Prijatie tovaru potvrdzovala predavačka, predávajúca v stánku v daný deň, svojím podpisom na dodacom liste. Podpísané dodacie listy, nepredanú tlač, za ten ktorý deň (tzv. remitenda) spolu s podpísanými remitendnými listami denníkov a časopisov žalovaný vracal v daný deň

žalobcovi. Následne bola remitenta zo strany žalobcu odúčtovaná v prospech žalovaného dobropismi. Rozdiel nezaplatených faktúr predstavuje peňažná pohľadávka 8.798,87 eur. V rovnakom období, na základe predmetnej zmluvy, dodával žalobca žalovanému aj cigarety a ďalší doplnkový tovar. Neuhradený zostatok za dodanie tohto druhu tovaru predstavuje peňažná pohľadávka 1.000,- eur z faktúry č. 191203765 znejúcej na sumu 2.767,97 eur, splatnej dňa 23.8.2011 a peňažná pohľadávka 153,04 eur z faktúry č. 191204022 znejúcej na sumu 1.420,19 eur splatnej dňa 5.10.2011, spolu pohľadávka 1.153,04 eur. Žalobca ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca zároveň dňa 31.5.2011 uzatvorili zmluvu o nájme predajného stánku, predmetom ktorej bol prenájom predajnej jednotky - stánku č. 22 nachádzajúceho sa v Košiciach, Luník VII - OC Terasa vrátane jeho príslušenstva od 6.6.2011 na dobu neurčitú. Žalovaný neuhradil mesačné nájomné spolu v sume 1.617,52 eur.

3. Námietku žalovaného, že nájomný vzťah k 31.5.2012 zanikol, nakoľko uskutočňovanie podnikateľskej činnosti žalovaného na tomto mieste sa v dôsledku zastavenia dodávky tlače z vôle žalobcu ako výhradného dodávateľa pre žalovaného stalo nemožným, neuznal dôvodnou. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že ani jedna zo zmluvných strán neučinila kroky smerujúce k ukončeniu nájomného vzťahu, preto dospel k záveru, že nájomný vzťah založený zmluvou o nájme predajného stánku uzatvorenej dňa 31.5.2011 stále trvá. Navyše, neuhradené nájomné do júna 2012 žalovaný žiadnym spôsobom v priebehu celého konania nerozporoval. Z dôvodu nečinnosti žalovaného bol nájom skončený až v októbri 2012, kedy žalobca predmet nájmu fakticky prevzal.

4. Dodanie tovaru v spornom období od 7.3.2012 do 28.6.2012 12 a množstvo tak ako uvádza žalobca mal súd prvej inštancie za preukázané na základe zhodných výpovedí svedkýň (predavačiek), aj na základe dodacích listov podpísaných týmito svedkyňami a tiež na základe dobropisov predstavujúcich rozdiel medzi dodaným a vráteným nepredaným tovarom (remitendou) v predmetnom období. Poukázal na to, že niektoré z faktúr, zaplatenie ktorých tvorí predmet sporu, žalovaný žalobcovi čiastočne uhradil, čo mal súd prvej inštancie za preukázané na základe výpisov z účtu žalobcu. Žalovaný pritom v priebehu konania neuviedol, že by mu bol tovar, za dodanie ktorého faktúry žalobcovi čiastočne uhradil dodávaný iným spôsobom ako tovar, ktorého dodanie poprel, t. j. iným ako štandardne zaužívaným spôsobom.

5. Po vyhodnotení všetkých dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto jej, v rozsahu po čiastočnom späťvzati návrhu vo výške 476,94 eur, vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.569,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 11.12.2012 do zaplatenia v zmysle ust. § 369 Obchodného zákonníka.

6. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 26. septembra 2018, č. k. 4Cob/73/2018-223, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa výroku I. a III. (vo veci samej a náhrade trov konania) potvrdil s tým, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý argument vznesený v spore a odôvodnenie rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

8. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že na preberanie tovaru vyššie uvedeným spôsobom, s účinkami jeho riadneho dodania žalobcom pre žalovaného je potrebné aplikovať aj ustanovenie § 16 Obchodného zákonníka, podľa ktorého podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkach, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená.

9. Odvolací súd reagoval aj na námietku žalovaného o skončení nájmu a uviedol, že ďalším nedodávaním tovaru žalobcom pre žalovaného z dôvodu neuhradenia jeho ceny bol tak výkonom práva žalobcu, ktorý bol dovolený, čo by sa nedalo subsumovať ani pod výpovedný dôvod nájomcu, podľa ktorého by sa stal predmet nájmu bez zavinenia nájomcu nespôsobilý na dohodnutý účel nájmu, podľa článku VII. bod 6 zmluvy o nájme predajného stánku, keďže nedodávanie tovaru zavinil žalovaný neuhradením jeho ceny. Napokon podľa článku VII. bod 4, by na účinné ukončenie nájmovej zmluvy bola potrebná písomná výpoveď žalovaného, čo nebolo v posudzovanom prípade ani tvrdené.

10. Odvolací súd a námietky žalovaného, že súd prvej inštancie náležite neskúmal, či a ako bol žalovanému doplnkový tovar dodaný, resp. nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností v konaní preukázané, že doplnkový tovar mu bol dodaný štandardne zaužívaným spôsobom, neuznal dôvodnými, a konštatoval, že žalovaný na vystavené faktúry, za doplnkový tovar, realizoval čiastočné

úhrady a preto s poukazom na § 407 ods. 3 Obchod. zák. nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať, či a ako bol tento tovar žalovanému dodaný. S prihliadnutím na vyššie uvedené, odvolací súd posúdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ako vecne správny, a preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

12. V rámci podaného dovolania dovolateľ predložil v prílohe tzv. pracovné postupy žalobcu a 4 jednostranné zápočty pohľadávok s tým, že ich v priebehu konania nemohol bez svojej viny doručiť súdu, lebo nimi disponovala pani F. H. H., ktorá mu ich odovzdala až pred podaním dovolania. Z uvedených dokladov je podľa dovolateľa zrejmé, ako bol nastavený systém fakturácie a z jednostranných zápočtov vyplýva pravdivosť výpovede svedkyne F. H. H., podľa ktorej predavačky nemali právo na prevzatie, resp. potvrdzovanie dodacích listov.

13. V ďalšom v dovolaní dovolateľ polemizuje s odvolacieho súdu o preukázaní, resp. nepreukázaní vedomia, že bývalá manželka oznámila žalobcovi skončenie pracovného pomeru s „dohodármi“ a považuje za potrebné uviesť, že žalobca poznal osobne všetky predavačky, keďže jedna z nich predtým bola zamestnaná u žalovaného a pred pojednávaním viedol s nimi družný rozhovor.

14. Dovolateľ opakovane tvrdil, že predavačky, vypočuté svedkyne, vypovedali v prospech žalovaného (zrejme žalobcu), keď spôsobili obrovské manko, ktoré dovolateľ (žalovaný) musel uhradiť z úverových prostriedkov. Podľa dovolateľa sa súd nevysporiadal ani s otázkou, či sa vypočuté svedkyne nachádzali v rozhodnom období v predajných stánkoch a má za to, že súd prvej inštancie mal zamerať svoje dokazovanie tiež na to, ako prebiehala fakturácia medzi spornými stranami v minulosti. Tiež namietal, že konanie vypočutých svedkýň ho nemôže zaväzovať po novembri 2011, kedy žalovaný vedel o tom, že ich pani H. „vyhodila na hodinu“ a zároveň osobne poznal vypočuté svedkyne.

15. K dovolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý zastáva názor, že dovolanie podané podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné nie je. Dovolanie žalovaného neformuluje žiadnu právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ešte nebola riešená. V dovolaní žalovaného sa neuvádza ani to, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Žalobca vyjadril súhlas s rozsudkom súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu v celom rozsahu s odôvodnením, že veci správne právne posúdili. Podľa žalobcu súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami prednesenými v konaní žalobcom aj žalovaným. Za nepravdivé označil žalobca tvrdenie žalovaného v dovolaní, a to že žalovaný údajne „nemohol v priebehu konania bez svojej viny doručiť súdu listinné dôkazy, lebo nimi disponovala pani F. H. H., keď bola vypočutá v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 4.12.2017 a dovolanie žalovaného je zo dňa 28.11.2018. Je vylúčené, aby tieto listiny, pokiaľ nimi skutočne disponovala iba táto svedkyňa, nemohla odovzdať žalovanému skôr.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

17. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

18. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej

právomoci dovolacieho súdu.

19. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

22. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

23. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

24. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

25. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

26. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

27. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

28. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. §

440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

29. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi odvolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania opieral aj o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolací dôvod nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

31. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. písm. b/ C. s. p. je sformulovanie právnej otázky dovolateľom, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová.

32. Na doplnenie dovolací súd uvádza, ak má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (vid' uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). Dovolateľ v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neuviedol právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd, ako zásadnú otázku, riešiť a ktorá nebola ešte riešená a preto neuviedol ani namietaný právny dôvod dovolania. Všeobecne odkázal na ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., bez uvedenia konkrétnej právnej otázky, ktorú by mal dovolací súd v konaní vyriešiť alebo ktorú by mohol dovolací súd z obsahu dovolania vydedukovať a bez uvedenia právneho názoru odvolacieho súdu, s ktorým dovolateľ nesúhlasí a s tým spojeného právneho názoru, ktoré dovolateľ považuje v danej veci za správne.

33. Dovolateľ je totiž povinný v dovolaní uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

34. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu,

pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

35. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalovaným nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.